

Familietraditie

Hoe gaan we het dit jaar doen? Een vraag die we elkaar normaal niet hoeven te stellen, want we doen het, zolang als ik leef, ieder jaar hetzelfde. De kinderen nemen plaats aan de speciaal voor hun feestelijk versierde kersttafel en wij aan die van ons. Als iedereen zit kan het feest, startend met het feestmaal, beginnen. Mijn moeder, zus, schoonzus en ik vertonen onze kookkunsten. De verdeling maken we steevast een week van te voren.

Nog voordat we aan het feestmaal beginnen wiebelen de kinderen al ongeduldig op hun stoel heen en weer. Hoe sneller het eten op is; hoe eerder we over kunnen gaan naar het voor hen leukste onderdeel van het programma. Het uitpakken van de cadeaus! Op deze avond is er dan ook geen kind, dat aangeeft: 'Ik vind het eten niet lekker.'

Met de cadeaus in het zicht van 7 kinderen, in de leeftijd van 6 tot 11, liggend onder de kerstboom, starten ze bij binnenkomst al te speculeren over; voor wie nu het grootste cadeau is. Van rustig eten en genieten, komt in de praktijk dan ook weinig terecht. Daarnaast lijken ze bij het binnenstappen door de voordeur allemaal gezegend te worden met de multigenetische aandoening ADHD. Door ervaring in de loop der jaren hebben mijn man en ik ons hier tegen weten te wapenen. Niet eerder dit jaar, tellen we zo vaak tot tien en halen daarbij diep adem.

Ooit startte de geschiedenis van onze kerstavondtraditie met zijn vijven. Sindsdien doorlopen we elk jaar hetzelfde programma. Dit is nog nooit veranderd. In tegenstelling tot de samenstelling. Deze is in de loop der jaren meerdere keren gewijzigd. Met 39 levensjaren achter me, heb ik aardig wat mensen zien komen en gaan. Hier heb ik zelf ook een bijdrage aangeleverd. Op een dag kwam daar het eerste kleinkind bij, niet veel later gevolgd door het tweede, derde, vierde, vijfde en vier jaar geleden nog twee bonuskleinkinderen.

Wat ooit zo rustig begon is uitgegroeid tot een grote, drukke, chaotische, maar heel gezellige bende. Daar lijkt dit jaar verandering in te komen. Geen familietraditie met uren in de keuken staan. Geen klikjes om mee naar huis te nemen, omdat het eten steevast te veel was. Geen stuitende en gillende kinderen. Geen complimenten over elkaars kleding of overgelukkige kindersnoetjes met veel te veel speelgoed. Hoe we het dit jaar (wijs) gaan doen, is nog onbekend. Een programma dat altijd volgens planning verliep, laat zich dit jaar voor het eerst niet plannen. Gelukkig heb ik 39 fijne herinneringen aan kerstavonden opgebouwd om 2020 mee door te komen en me op te maken voor een nieuw jaar. Hopelijk dat 2021 zich beter laat plannen, ook voor u. Voor het zover is wens ik u, ongeacht hoe het gaat lopen, eveneens feestdagen met veel mooie herinneringen toe!

“Niet eerder dit jaar, tellen we zo vaak tot tien en halen daarbij diep adem”

IRMA HUIS IN 'T VELD

Werd op 2 mei 1981 geboren in Sittard. Werkt als adviseur communicatie. In mei 2020 bracht ze haar boek: 'Plusmama ben je niet, dat word je' uit en lanceerde het platform plusmama.nl. Samen met haar man woont ze in Echt-Susteren en is ze trotse plusmama van twee meiden, Renske (10) en Robin (8). In 2021 verwacht ze haar tweede boek uit te kunnen brengen.